

Róma bukása a mi bukásunk is

2018 január 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Egy nagy civilizáció nem pusztítható el kívülr?l, amíg el nem pusztítja önmagát, belülr?l.

A történelmi párhuzamok rendszerint egyszer? gondolati maszturbációk: felfigyelek valamire a régmúltból, felfigyelek valamire a jelenb?l, önkényesen kapcsolatot teremtek a kett? között, és máris készen áll az aranyigazság. Holott a valóságban az események önállóan zajlanak, és miután a történelemnek valószín?leg sem értelme, sem célja sincsen, egyszer?en csak megtörténnek a dolgok, mindenféle átemelt tanulsággal csínján kell bánni.

Vannak azonban esetek, amikor valósággal ordít a párhuzam. Ekkor már nemcsak arról van szó, hogy felbukkan valamilyen tükörbe nézésre kényszerít? történelmi aktus, hanem szinte minden elemében azonos, pontról pontra ismétl?d? események zajlanak a múltban és a jelenben.

A birodalmak például mindig ugyanúgy omlanak össze. Mel Gibson Apocalyptójának mottójával értünk egyet:
Egy nagy civilizáció nem pusztítható el kívülr?l, amíg el nem pusztítja önmagát, belülr?l.

Olvassa, forgatja ezt a mondatot az ember, és Róma bukása jut az eszébe. Aztán a mi szegény, omladozófélben lév? nyugati civilizációnk. És ahogy sorra végiggondoljuk, milyen lehetséges okok miatt omlott össze az antik világ, és annak „öröklétnek épített” (Nietzsche) utolsó birodalma, óhatatlanul is azt mondhatjuk, pokolba a megfeleltetést?l való gyávasággal, ez ugyanaz a történet, ugyanaz a módszertan, ugyanaz a csapdahelyzet.

1. Közös eszményképek, vallási képzetek z?rzavara

A Római Birodalom alapító mítosza és az ahhoz kapcsolódó mesék, történetek, példázatok mélyén hajszálpontosan kimutatható a rómaiak önazonosságának lényege: erkölcsünkben, szorgalmunkban, állhatatosságunkban különbözünk a világtól, sikereinket ezeknek köszönhetjük. Amit pedig mi tudunk, abból a világot is részeltetjük, hiszünk abban, hogy amit felfedeztünk, abból másoknak is jut. Rómainak lenni az istenek gondoskodó hatalmának elismerése, annak a felismerése, hogy az isteni er? kiáradt a Városra, és azon keresztül mindazokra, akik h?ségesen, keményen, önfeláldozóan képviselik a közös értékeket. Ez eddig hajszálpontosan ugyanaz az ethosz, amit a modern nyugati világot is naggyá tette. Rómainak lenni ugyanaz, mint európainak: a sikeresség, a tudás, a nagyság szolgálata. Rómában azonban – akár csak a 21. századi nyugati világban – fokozatosan elfordultak az ?si erényekt?l, idegen kultuszoknak adták át magukat. Megsz?nt a közös hit, felbomlott a közös tér, az összetartozás lelki alapja („Forgódva forgószélben sebesen, nem hallgat a sólyom solymászra sem. /A centrum gyönge: minden szétröpül,a világ csupa z?r, kívül, belül” – William Butler Yeats). Az idegen istenek és kultuszok értelemszer?en elhomályosítják az el?dök emlékezetét, relatívvá teszik a közös célokat és a közösségi szemlélet helyére az egyéni érdeket állítják.

2. Demográfiai összeomlás

Köztudomású, hogy a régi rómaiak szinte elfogytak a végére, a patinás, ?si családok kipusztultak, helyüket – amint a sírfeliratokból is megállapítható – idegenek vették át. Valahogy úgy, ahogyan a most táborokból szorongó százezrek gyermekei, unokái is német, svéd, brit, francia szavazók lesznek majd. Újabb párhuzam a mai korral – amint azt az említett sírfeliratokat megvizsgáló David Noy kutatásaiból tudjuk –, hogy a bevándorlók hetven százaléka feln?tt férfi volt. Caracalla 212-es ediktuma, amellyel kiterjesztették a római polgárjogot a birodalom valamennyi polgárára – ez a korabeli multikulti intézkedés – végzetesnek bizonyult, mert a birodalom vezet? rétegének emberanyaga felhígult, szokásukban, életvitelükben, erkölcseikben, gondolkodásukban idegen elemek kerültek túlsúlyba az eredeti római elem felett. A rómaiak egykézése, gyermektelensége, család nélkülisége bizonyított tény. Tacitus arról ír, hogy az I. században a gyermektelenség már általános körükben, a következ? századokban pedig mások is arról tudósítanak, hogy a jólétre törekvés és az egzisztenciális félelmek miatt a rómaiak nem vállalnak gyereket.

3. Erkölcsi összeomlás

A falusi élet, a gazdálkodás, a kemény fizikai munka dicséretét zeng? dalnokok elnémultak, a városi életforma, a fény?zés, a ragyogás mindent elborított. A rómaiak elkényelmesedtek, elpuhultak, feladták régi mesterségeiket, másokkal dolgoztattak (a korai császárkorban csak Rómában 450 ezer, a birodalomban pedig akár egymillió rabszolgát is alkalmaztak, ez a korabeli viszonyok között óriási szám). A gazdag rómaiak szexuális szokásai devianciába torkolltak, elmerültek az orgiákban, a homoszexuális kapcsolatokban, a mindennapok részévé tették a kicsapongásokat. A polgárok életében eluralkodott a celeb- és sztárkultusz, minden idejüket cirkuszi látványosságokkal, gladiátorjátékokkal és kocsiversenyekkel töltötték, vagyis az akkori bulitársadalom haszontalan,

értelmetlen kellékeivel rendezték be az életüket. Pontosan úgy, ahogyan a 21. századi Nyugat-Európában.

4. A fal nem elég

Bár a limes évszázadokon át határvonalat húzott a birodalom és a Barbaricum közé, önmagában nem tudta feltartóztatni az emberáradatot. Az idegenek ugyanis belülr?l, az állami intézményekb?l kerítették be az ?ket befogadó társadalmat. Ma a szigorú idegenrendészeti intézkedések és a nemzetállami stratégia elmaradásának neveznénk, ami végül megpecsételte a rómaiak sorsát. A provinciák lakói, egyfajta schengeni rendszerben, szabadon mozoghattak a birodalom egész területén, a legtöbben persze, Rómába igyekeztek, ahol a lakosság felduzzadása, a barbár tömegek beözönlése teljesen megváltoztatott mindent, a régiek és újak arányát, az életformát, az eszményeket, az államhoz való viszonyulást.

5. A barbárok önállóan politizálnak

Róma politikai, gazdasági, pénzügyi válságai csak kedveztek a nagy létszámú idegennek, nem beszélve a provinciák lakóiról. A IV. századtól egyre több pártütést, lázadást kellett levernie a hadseregnek, amelynek tekintélye, valóságos ereje meg sem közelítette a korai császárkorét. A római hadsereg felhígult, már réges-régen nem római vagy itáliai, hanem barbár férfiakból verbuválódott – a légiók a hatalomra ácsingózó önjelöltek politikai ambícióit szolgálták, nem a római népét. A nyugati civilizáció végét is az pecsételheti meg, amikor a ma még létez? katonai-technikai fölény korszaka véget ér. A hadseregekben lassan feloldódik a hagyományhoz, az eszményekhez való ragaszkodás, az elért eredményeket, vívmányokat pedig olyanok aratják le a saját céljaik érdekében, akiknek a nagyszülei még Fekete-Afrikában vagy valamelyik arab országban születtek.

6. Nyugat és kelet

Ahogyan a mai Európai Uniót, úgy a Római Birodalmat is sokáig kísértette a kettészakadás, amely végül be is következett. A Nyugatrómai Birodalmat a barbárok letarolták az V. században, a keleti rész azonban egészen 1456-ig fennállt. Ez utóbbi sokszor átalakult, elgörögösödött, végül belterjesedett, elpuhult és kifulladt, ahogyan a nyugati birodalom is, de legalább nevében ?rizte a hajdani Róma dics?ségét.

Nem mondom, hogy az id? kerekét meg lehet állítani, azt sem, hogy a végén nem a rátermettebb, er?sebb, éhesebb viszi el a zsákmányt, csak annyit mondok, hogy ha védekezni akarunk, el?ször meg kell értenünk, mi történik velünk, és nem szabad tovább áltatnunk önmagunkat. A nyugati civilizáció – amelyhez mi is tartozunk – ma olyan politikai, morális, demográfiai válságot él át, hogy a gondolkodás luxusát nem takaríthatjuk meg. Ebb?l, és csakis ebb?l n?het ki bármiféle cselekvés.

Szentesi Zöldi László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló